

чемъ тия свои бѣжанци въ старитѣ имъ огнища, като интеллигентни и модерни земледѣлци, съвсѣмъ импровизаторската ни въ тая посока политика ограничи тѣхното имигриране въ сѣверна бѣлгария и то въ незначителни, спорадически размѣри.

Отъ останалитѣ имиграционни струи у насъ ще отбѣлѣжимъ тия на идящитѣ прѣзъ Рила, Родопитѣ и Странджа отъ европейска Турция тѣй нарѣчени *каракачени* (аромѣни), които боравятъ главно по височинитѣ, взематъ подъ наемъ мандри и пасбища прѣзъ лѣтото, а при наближаването на зимата се връщатъ обратно.

Имиграцията на бѣлгаритѣ — дюлгери, домостроители — главно отъ Дебърско — познати още въ по старо врѣме като „арнаути“, значително намалява. До прѣдидсрѣдата на миналия вѣкъ тя е била редомъ съ тая на караманлитѣ, които сѣщо като домостроители, сѣ боравили главно въ източна Бѣлгария. Незначителни сѣ имиграционнитѣ струи на бѣлгари и албанци отъ македонскитѣ покрайнини, между коиго и такива отъ Призрѣнско, като бозаджии и халваджии въ Бѣлгария, а съвсѣмъ рѣдкитѣ слѣди до прѣди двадесетина години на Брашовски занаятчии, руски иконопродавци и т. н., особено въ източна Бѣлгария, напомнятъ доосвободителнитѣ стичания на търговци отъ наддунавскитѣ страни въ шумнитѣ пазари на Узунджова, Сливенъ и Ески-Джумая. Отъ по другъ характеръ сѣ поединичнитѣ имиграции на чужденци, главно аѣмци и „цинцари“, които се установяватъ въ селата като „дребни търговци“ или крѣчмари, безъ да се натурализиратъ и често служатъ не само на джобоветѣ си но и на чужди интереси и прицѣли. Забраната за тоя родъ имигранти да не могатъ да отварятъ крѣчми по селата, съгласно закона за селскитѣ общини, не е достатѣчна мѣрка. Тукъ му е мѣстото да споменемъ и имиграцията на чужди работници у насъ, прикрѣпени около чужди и мѣстни индустрии, а особено опигътъ.